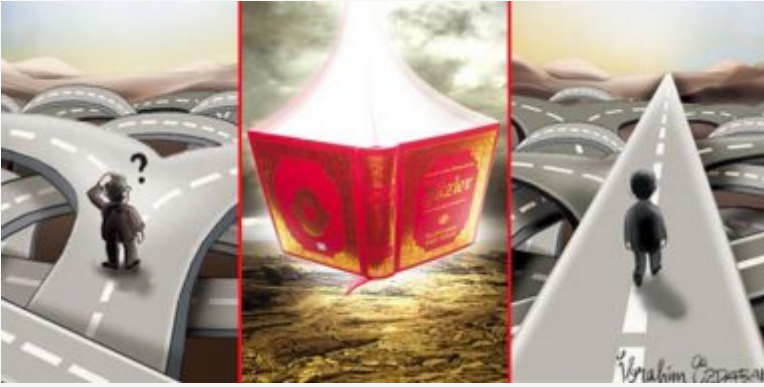
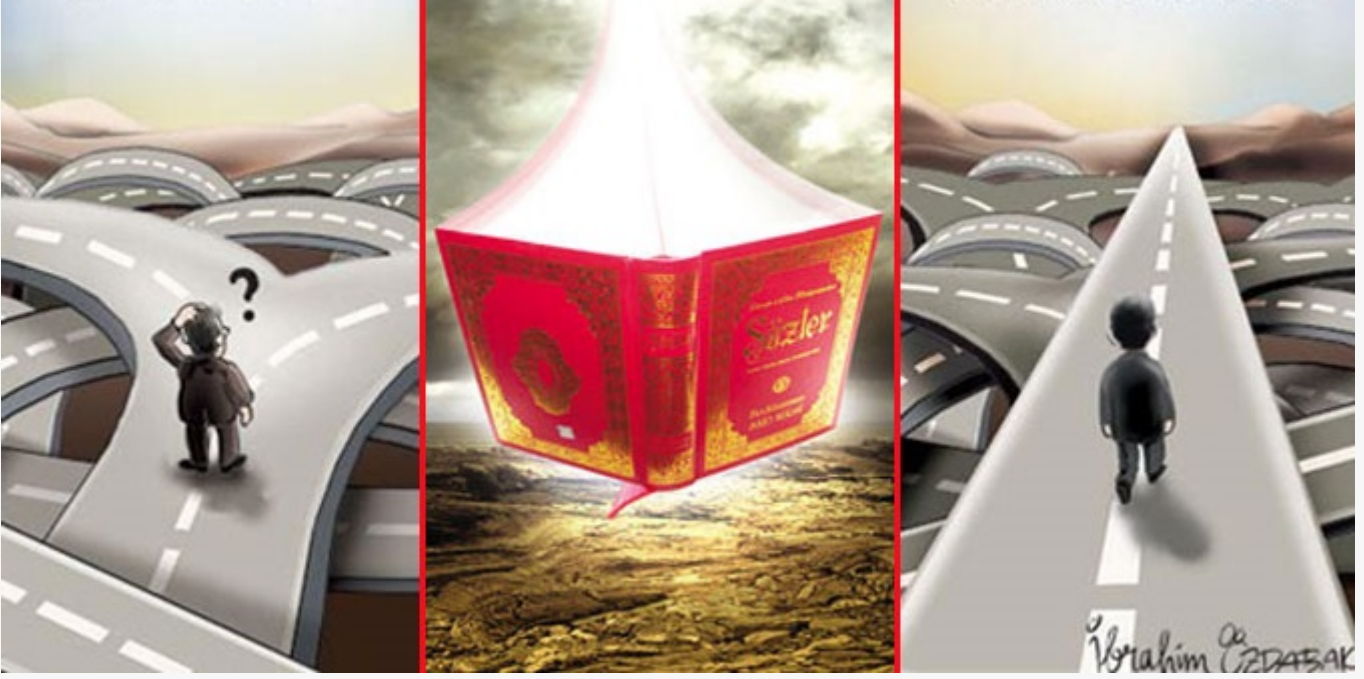

Dessas zalimler korkakları gemplendiriyorlar

İnsanda en mühim ve esaslı bir his, hiss-i havftır. Dessas zalimler, bu korku damarından çok istifade etmektedirler; onunla korkakları gemplendiriyorlar.

İkinci Desise

İnsanda en mühim ve esaslı bir his, hiss-i havftır. Dessas zalimler, bu korku damarından çok istifade etmektedirler; onunla korkakları gemplendiriyorlar. Ehl-i dünyanın hafiyeleri ve ehl-i dalâletin propagandacıları, avâmın ve bilhassa ulemanın bu damarından çok istifade ediyorlar, korkutuyorlar, evhamlarını tahrik ediyorlar.

Meselâ, nasıl ki damda bir adamı tehlikeye atmak için, bir dessas adam, o evhamlının nazarında zararlı görünen bir şeyi gösterip, vehmini tahrik edip, kova kova, tâ damın kenarına gelir, baş aşağı düşürür, boynu kırılır. Aynen onun gibi, çok ehemmiyetsiz evhamla çok ehemmiyetli şeyleri feda ettiriyorlar. Hattâ, bir sinek beni ısırmasın diyerek, yılanın ağzına girer.

Bir zaman—Allah rahmet etsin—mühim bir zat kayığa binmekten korkuyordu. Onunla beraber bir akşam vakti İstanbul'dan Köprüye geldik. Kayığa binmek lâzım geldi. Araba yok. Sultan Eyüb'e gitmeye mecburuz. Israr ettim.

Dedi: "Korkuyorum; belki batacağız."

Ona dedim: "Bu Haliç'te tahminen kaç kayık var?"

Dedi: "Belki bin var."

Ona dedim: "Senede kaç kayık gark olur?"

Dedi: “Bir iki tane. Bazı sene de hiç batmaz.”

Dedim: “Sene kaç gündür?”

Dedi: “Üç yüz altmış gündür.”

Dedim: “Senin vehmine ilişen ve korkuna dokunan batmak ihtimali, üç yüz altmış bin ihtimalden birtek ihtimaldir. Böyle bir ihtimalden korkan, insan değil, hayvan da olamaz.”

Hem ona dedim: “Acaba kaç sene yaşamayı tahmin ediyorsun?”

Dedi: “Ben ihtiyarım. Belki on sene daha yaşamam ihtimali vardır.”

Dedim: “Ecel gizli olduğundan, herbir günde ölmek ihtimali var. Öyleyse, üç bin altı yüz günde hergün vefatın muhtemel. İşte, kayak gibi üç yüz binden bir ihtimal değil, belki üç binden bir ihtimalle bugün ölümün muhtemeldir. Titre ve ağla, vasiyet et” dedim.

Aklı başına geldi, titreyerek kayığa bindirdim. Kayık içinde ona dedim:

“Cenâb-ı Hak havf damarını hıfz-ı hayat için vermiş, hayatı tahrip için değil. Ve hayatı ağır ve müşkül ve elîm ve azap yapmak için vermemiştir. Havf iki, üç, dört ihtimalden bir olsa, hattâ beş altı ihtimalden bir olsa, ihtiyatkârâne bir havf meşrû olabilir. Fakat yirmi, otuz, kırk ihtimalden bir ihtimalle havf etmek evhamdır, hayatı azâba çevirir.”

İşte, ey kardeşlerim!

Eğer ehl-i ilhâdın dalkavukları sizi korkutmakla kudsî cihad-ı mânevînizden vazgeçirmek için size hücum etseler, onlara deyiniz:

“Biz hizbü’l-Kur’ân’ız. ‘Şüphesiz ki Kur’ân’ı Biz indirdik; onu koruyan da elbette Biziz. [Hicr Sûresi, 15:9.]’ sırrıyla, Kur’ân’ın kalesindeyiz. ‘Hasbünallahu ve ni’mel-vekil’ [Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)] etrafımızda çevrilmiş muhkem bir surdur. Binler ihtimalden bir ihtimalle şu kısa hayat-ı fâniyeye küçük bir zarar gelmesi korkusundan, hayat-ı ebediyemize yüzde yüz, binler zarar verecek bir yola bizi ihtiyarımızla sevk edemezsiniz.”

Ve deyiniz: “Acaba hizmet-i Kur’âniyede arkadaşımız ve o hizmet-i kudsiyenin tedbirinde üstadımız ve ustabaşımız olan Said Nursî’nin yüzünden, bizim gibi hak yolunda ona dost olan ehl-i haktan kim zarar görmüş? Ve onun has talebelerinden kim belâ görmüş ki biz de göreceğiz ve o görmek ihtimaliyle telâş edeceğiz?...”

Mektubat, Yirmi Dokuzuncu Mektub – Altıncı Risale, s. 403, yeni s. 704